

ние да захваща сериозна работа; въ противенъ случай тя би била съвсемъ глупава. Освенъ това, Сърбия днесъ за днесъ се управлява отъ такива хора (отъ Гарашанина, отъ Никола Крестича, отъ Цукича и пр.), които малко мислятъ за благосъстоянието даже на своя собствени народъ.

Господинъ Христо Георгиевъ ми рече:

— Не бой се ти за нашитѣ политически отношения къмъ Сърбия. Ти не си посвещенъ въ кабинетнитѣ тайни. Сърбитѣ нѣма да ни излъжатъ, защото тѣхнитѣ интереси сж тѣсно свезани съ нашитѣ. Ние ще да изпроводиме въ Бѣлградъ депутация, която ще да свърши всичко, щото е потрѣбно; а ти иди въ България и гледай да се не побуни народътъ.

— Азъ ще да ида въ България и ще гледамъ да изпълня желанието ви; но вие твърде добре знаете, че моята мисия е тежка. Като ида въ България, то азъ съмъ принуденъ да се бия съ турскитѣ потери; а подобни дѣла не могатъ да останатъ тайна за моитѣ приятели. Народътъ твърде лесно може да се побуни. Кажете ми сега, ако се побуни нѣкой градъ или нѣкое село, то трѣбва ли азъ да приема участие и да го защищавамъ, или трѣбва да оставя своитѣ братия да ги колятъ?

Христо Георгиевъ ми отговори:

— Ти трѣбва да употребишъ всичкитѣ си сили и да възпрепятствувашъ на всѣки единъ бунтъ дотогава, дорде се не договориме съ Сърбия.

— Работете така, както ви се види за по-добре; а мене дайте малко оржие и изпроводете ме въ България, — казахъ азъ.

После тоя разговоръ г. Христо Георгиевъ даде на г. Балкански 100 турски лири, а г. Сте-